

Đôi Mắt Người Tình Xưa

Truyện Liều trai của Tạ Quang Khôi

Bà Thanh biết mình không còn sống bao lâu nữa vì bệnh ung thư gan đã tới giai đoạn cuối cùng. Bà nằm thoi thóp trên giường chờ ngày ra đi. Các con bà đã sửa soạn đầy đủ cho đám tang của bà. Theo lời trời trăng, họ chỉ mua một áo quan mỏng manh, rẻ tiền vì xác bà sẽ hoá thiêu. Bỗng, một đêm, trong một giấc mơ, bà gặp lại người tình đầu tiên trong đời, ông Ước.

Đã từ lâu, bà nghe tin ông ở một tiểu bang khác và bị mù từ nhiều năm nay. Thế là bà có ý định gặp ông trước khi vĩnh viễn ra khỏi cõi đời... Bà nghĩ ý này cho mấy người con đang săn sóc bà. Họ ngạc nhiên, nhìn bà đăm đăm. Họ không sợ tốn tiền khi đưa bà đi nhưng ngại sức khỏe bà không thể chịu đựng nổi chuyến bay xa, nếu chẳng may bà làm sao trên máy bay thì rất phiền và rắc rối. Như đoán được ý nghĩ của các con, bà cho họ biết bà sẽ không chết trên máy bay, nhất định sẽ chỉ chết trên giường. Các con bà, sau một hồi thảo luận riêng, miễn cưỡng chiều ý bà. Hai người con lớn sẽ đi với bà. Để không gặp trở ngại gì trên máy bay, họ mua bốn chỗ, dù chỉ có ba người. Nhờ vậy, chuyến đi an toàn, không gặp trục trặc gì. Thế là bà được gặp người tình năm xưa.

Ông Ước bị mù đã nhiều năm. Ông cho biết ông bị mù trong thời kháng chiến chống Pháp. Trong một trận đánh, ông bị thương, mất cả hai con ngươi. Hai mắt sâu trũng. Vì thế, ông không hề có vợ con. Nhưng ông có mấy người cháu rất thương ông nên lo cho ông. Người thì gọi ông bằng bác, kẻ gọi bằng chú. Khi họ vượt biên, họ cũng cố đưa ông đi theo vì không nỡ bỏ ông ở lại một mình, sẽ không ai săn sóc ông... Nhờ vậy, ông mới được sống ở Mỹ. Vì mù lòa, ông được chính phủ Mỹ trợ giúp đầy đủ, nên không làm phiền các cháu nhiều.

Khi được gặp người tình năm xưa, bà Thanh nắm lấy tay ông, nghẹn ngào hỏi:

- Anh còn nhớ em không ? Thanh đây.

Ông Ước ngỡ ngàng hỏi :

- Thanh nào ? Tôi đâu có quen ai là Thanh!

Bà xiết mạnh tay ông hơn, rồi đáp :

- Lâu quá rồi nên anh quên đấy. Em là Thanh, hồi ở Hà Nội, em ở phố Hàng Đào, nhà bán tơ lụa. Anh ở phố Hàng Bạc, nên thường gặp nhau, rồi mình... yêu nhau. Đáng lẽ mình đã thành vợ chồng, nhưng cuộc kháng chiến chống Pháp bùng nổ vào cuối năm 1946. Thế là anh và em phải xa nhau. Anh đi theo kháng chiến, còn em theo gia đình tản cư ra hậu phương. Từ đó, anh em mình không bao giờ gặp nhau nữa. Nay, em nghe tin anh định cư ở đây, nên cố gắng tới thăm anh lần cuối cùng... Nói thật với anh, em cũng chẳng còn sống bao lâu nữa đâu... Bệnh ung thư gan của em đã tới giai đoạn cuối cùng... Chết ở tuổi này cũng không còn tiếc đời nữa...

Ông Ước chỉ ờ ờ cho qua vì cũng không nhớ chắc bà Thanh là ai. Lâu quá rồi, mà hồi trẻ, trước khi bị mù, ông cũng đã có nhiều cuộc tình với các nữ cán bộ trong vùng kháng chiến. Ông vẫn coi những mối tình đó chỉ là chuyện trai gái bông bột, nông nổi. Bà Thanh xiết chặt tay ông một lần nữa rồi xin từ biệt. Bà có vẻ hài lòng khi đã được gặp người tình đầu tiên trong đời.

Rồi ngay hôm sau, bà thở hơi cuối cùng. Các con cháu bà không tỏ vẻ tiếc thương lắm, vì họ đã chờ đợi giây phút này từ nhiều ngày qua. Việc tẩm liệm nhanh chóng. Mọi chuyện bình thường, nhưng khi sửa soạn đóng nắp áo quan, họ ngạc nhiên vì thấy đôi mắt bà khác thường. Chúng lõm sâu, dường như không có con ngươi. Một người đánh bạo vành mắt bà ra thì thấy lõm sâu, đúng là không có con ngươi. Mấy người xúm lại, vành cả hai mắt bà xem nhiều lần mà vẫn không thấy con ngươi đâu. Cuối cùng, họ cũng đành phải đậy nắp áo quan, để đưa vào lò thiêu.

*****

Trong khi đó, ở tiểu bang khác, một buổi sáng sớm, ông Ước ngủ dậy, bỗng thấy có điều lạ ở đôi mắt mình. Chúng không tối đen như mọi khi mà hình như có ánh sáng. Ông thử mở mắt ra, nhưng phải vội nhắm ngay lại vì bị chói. Ông không hiểu tại sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy. Ông đưa hai tay lên che mắt, rồi từ từ hé nhìn ra. Lần này, ông nhìn thấy trần nhà và ngọn đèn trần. Ông vừa sợ vừa mừng. Vì không biết làm sao có thể giải thích được chuyện bất ngờ lạ lùng này, ông hốt hoảng gọi các cháu. Khi chúng nó vào phòng, ông không nhận ra đứa nào hết, nhưng khi một đứa lên tiếng nói thì ông biết tên người đó ngay. Tai ông đã quen với tiếng nói của các cháu, nhưng mắt thì chưa. Ông nói với chúng:

- Chú bỗng nhiên lại nhìn thấy mọi vật. Thật khó hiểu quá ! Như vậy là mắt chú đã trở lại bình thường. Con người ở đâu bỗng mọc ra?

Các cháu ông ngỡ ngác nhìn ông, rồi nhìn lẫn nhau. Một người đánh bạo bước lại cạnh ông, nhẹ nhàng vành mắt ông ra xem. Đúng là mắt ông đã có con người. Anh ta xem đi xem lại nhiều lần, không còn nghi ngờ gì nữa. Một người cháu khác dung đèn pin soi mắt ông. Cuối cùng, một người đề nghị đưa ông đi gặp bác sĩ nhãn khoa.

Thế là tất cả mấy người cháu diu ông ra xe hơi. Từ nhà đến phòng mạch bác sĩ khá xa. Ngồi trong xe, ông nhìn ra ngoài với vẻ mặt rất thích thú. Đây là lần đầu tiên ông được ngắm phong cảnh đất Mỹ. Đẹp lạ lùng! Vì không có hẹn trước, mọi người phải ngồi đợi rất lâu ở phòng mạch bác sĩ. Rồi, cuối cùng ông Ước cũng được bác sĩ gọi vào phòng. Sau khi nhỏ thuốc, chiếu điện, chụp hình, bác sĩ xác nhận đôi mắt của ông Ước hoàn toàn bình thường, mà còn có thể nói là rất tốt.

Mọi người rất vui mừng, dù vẫn còn ngạc nhiên. Về phần ông Ước, không còn có gì vui hơn được nữa. Ông vẫn thắc mắc không hiểu sao đôi mắt mình lại có có con người để lại nhìn thấy ánh sáng sau mấy chục năm trời mù lòa. Phải chăng ông là người hiền lành nên được Trời thương?

TQK

Dec. 16 2017